

Gheorghe Tattarescu, între artă și viață

Pelerinul care poposește în inima Bucureștilor are prilejul de a vedea, la tot pasul, locașuri sfinte care de care mai încărcate de istorie. Dintre acestea, multe poartă, pe ziduri și catapeteasmă, amprenta marelui nostru pictor de biserici, Gheorghe Tattarescu, zugrav a nu mai puțin de 52 de sfinte locașuri (biserici, mănăstiri, capele și schituri) din tot cuprinsul țării.

Născut într-o zi de octombrie a anului 1818 (sau 1820, după alte surse), micul Gheorghe avea să rămână din fragedă copilărie orfan de ambii părinți, răpuși de o epidemie ce devastase țara Moldovei în acea perioadă. Copilul crește deci pe lângă unchiul său, Nicolae Teodorescu, zugrav de biserici și fondator al unei școli de pictură în zona Buzăului. Talentul vădit de copil încă de la început nu rămâne nere remarcat: la numai nouă ani, unchiul îl ia cu sine ca ajutor de zugrav, iar în jurul vârstei de paisprezece ani micul Gheorghe câștigă aprecierea episcopului Chesarie al Buzăului, care îi oferă o bursă de studii în Italia, la Roma, la prestigioasa Accademia di San Luca.

Așa ia tânărul Gheorghe calea Italiei, unde va rămâne din 1845 până în 1851. Stăpânind încă de la plecare franceza și italiana, reușește să ia contact în Roma nu numai cu pictorii de seamă ai vremii, ci și cu tinerii animați de aceleași idealuri ca și el: dreptate, libertate, fraternitate. Revoluția de la 1848 îl prinde acolo. Tânărul Tattarescu, deși nu luptă activ, contribuie, prin lucrările sale, la atragerea simpatiei marilor puteri pentru cauza românească. Din această perioadă datează portretele unor pașoptiști români importanți, printre care și Bălcescu, precum și tabloul „Deșteptarea României”. Numele de român răsună în continuare în capitala Italiei, după ce un prestigios concurs de artă pe teme biblice organizat de Vatican în 1848 este câștigat de nimeni altul decât „Giorgio” Tattarescu, pentru tabloul „Simeon și Levi salvând-o pe sora lor, Dina”. Tânărul pictor român nici nu fusese inițial lăsat să participe, nefiind catolic, ci ortodox, dar, la intervenția unui cardinal, i se permite totuși să participe, fără ca nimeni să-și închipuie că ar putea câștiga.

Întors în patrie, Tattarescu începe aproape imediat să primească o mulțime de comenzi, mai ales pentru pictarea de biserici sau pentru icoane. Stilul său poartă amprenta școlii italiene, fiind mai realist și mai occidental decât ceea ce cunoscuse arta religioasă până atunci, ceea ce i-a atras deopotrivă laude și critici. Pictura lui are însă darul de a apropia arta sacră de credincios, fără însă a o face prea pământească.

Tattarescu nu se mulțumește însă cu ceea ce învățase în Italia, ci, conștient de misiunea sacră a pictorului ortodox, întreprinde o călătorie de documentare în Imperiul Țarist, de la Odessa și Kiev până în Moscova și Sankt Petersburg. Iată ce-l impresionează, bunăoară, din viața religioasă a rușilor: „Am admirat fete și băieți cu cărțile la subțioară, înainte de a merge la școală să-și dea examenele, vin și se pun în genunchi, fac rugăciuni, sărută icoanele, apoi merg cu credința în inimă că vor reuși la examen”. Ba mai mult, observă pictorul, Dumnezeu este prezent în cele mai mărunte îndeletniciri din viața de zi cu zi a oamenilor: „Am văzut chiar icoanele cu oameni pe câmp, la arături, care îi priveghează cum lucrează”. Din această călătorie, Tattarescu se întoarce mult îmbogățit sufletește, nu numai în privința artei religioase, ci și sub aspectul trăirii ortodoxe în viața de zi cu zi.

Familia pictorului a fost mereu o prezență discretă, deși Tattarescu i-a imortalizat pe toți în lucrările lui. La nunta sa cu Maria Ioanidi, fiica directorului Bibliotecii Naționale, a participat însuși mitropolitul Nifon al Țării Românești. Doar trei dintre copiii pictorului supraviețuiesc primilor ani ai copilăriei: Aureliu, Mihail și Lucia. Familia locuiește într-un imobil din apropierea Străzii Eforie, astăzi muzeu memorial, însă, din păcate, inaccesibil publicului, nevoit să aștepte o eternă renovare. Iar dacă ne-am închipui, poate, că un pictor de biserici precum Tattarescu trebuie să fie neapărat un visător ce plutește departe de lumea noastră reală, nici pe departe. Cititorul curios își poate face o idee despre caracterul hotărât și ordonat al pictorului și din multele scrisori adresate de acesta primăriei pentru

rezolvarea diferitelor probleme cetățenești, de la gheața de pe stradă, la evacuarea gunoierului și a noroiului. Adesea aceeași problemă e semnalată, ca și azi, și de trei ori, până când edilii se hotărăsc să facă ceva. Până și din acest aspect aparent banal din viața lui Tattarescu avem de învățat ceva: perseverența și implicarea civică sunt virtuți fără de care societatea nu poate să prospere. Să insistăm, deci, și pe acest aspect în educarea copiilor noștri, să-i responsabilizăm profund, cu nădejdea că, până la urmă, frumosul va birui nu doar în artă, ci și în viață.

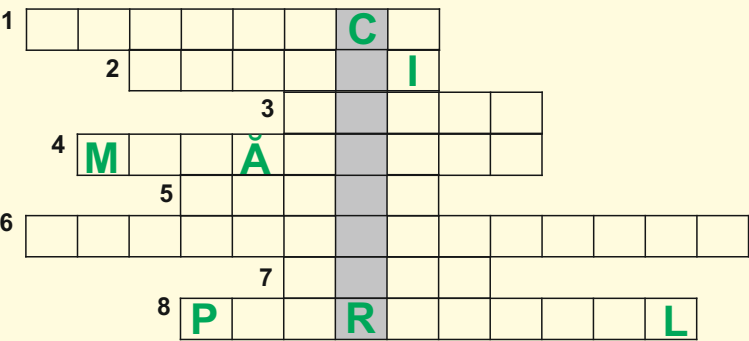
Asist. Dr. Maria BOGHIU

Rubrica dedicată copiilor

100 de ani de la înființarea Patriarhiei Române

- 1. Casa Domnului.
- 2. Fratele lui Petru.
- 3. Mănăstirea din București în care a viețuit Sfântul Cuvios Sofian.
- 4. Loc în care trăiesc călugării și călugărițele.
- 5. Prima Sfântă Taină a Bisericii prin care omul devine creștin.
- 6. Cum s-a numit orașul Istanbul?
- 7. Moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva se află în Catedrala Mitropolitană din...
- 8. Cel mai mare între episcopi în Biserica Ortodoxă Română.

Citiți din Sfânta Evanghelie după Luca, 8, 5-15 - Pilda Semănătorului. Scrieți câteva rânduri despre Pilda Semănătorului.

Rezolvați rebusul alăturat. Aflați cuvântul din coloana colorată. Colorați imaginea de mai jos.

Acoperământul Maicii Domnului - Imagine preluată

nr. 75 (Anul VI)
octombrie 2025

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN

- LUCACI -

Sprijiți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

În curtea bisericii
Lucaci se află
mormântul lui
Anton Pann
(1796-1854)

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu, Dezlegări și Cateheză - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook: Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot coslujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae

Anul 2025 marchează centenarul Patriarhiei Române. Acest interval a cunoscut o serie de schimbări în viața Bisericii noastre. De la cultura intelectualilor creștini din perioada interbelică la prigonirea Bisericii dictată de regimul comunist, printre cei care au suferit aflăm o pleiadă de intelectuali. Printre aceștia se numără și marele teolog și preot Dumitru Stăniloae, nu de mult trecut în rândul Sfinților.

Cu o capacitate intelectuală de neîntrecut, o discreție îmbrăcată în cea mai caldă smerenie, omul și profesorul, părintele și acum sfântul care a „actualizat chipul lui Hristos” în el, așa cum frumos îi plăcea să sublinieze în opera sa. Părintele Stăniloae a fost un om providențial printre cei care au mărturisit adevărul.

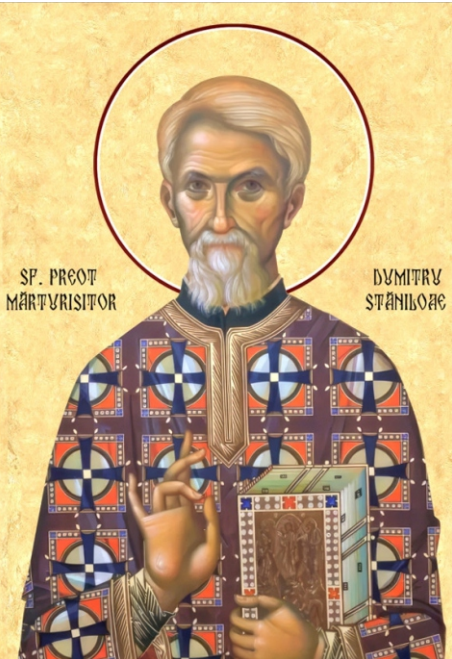
Accesul la o parte din gândirea marilor sfinți și scriitori creștini ni se deschide prin opera Sfântului nostru teolog. Cele 12 volume din colecția *Filocalia Românească* sunt un adevărat tratament duhovnicesc pentru cei ce vor cu adevărat să curețe murdăria și toată răutatea de pe minte și din suflet. De la Sfântul Antonie cel Mare, care deschide colecția „Filocaliei”, la Sfântul Isaia Pustnicul, care încheie cunoscuta lucrare, părintele Stăniloae încearcă să ne pună la dispoziție un tratament duhovnicesc. Cum se poate omul *curăți, lumina și îndumnezei*, dacă nu prin lumina lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu Tatăl? O lumină orbitoare pentru omul efemer, grosier, incurcat în cele materiale și cuprins de patimi. Confuzia pe care o ridică aplecarea spre cele efemere este refuzul acceptării celor spirituale, duhovnicești. Împotriva patimilor și a lipirii de materie până la dezintegrarea în aceasta și cumplita confuzie a omului cu totul universal, atât cuvintele Sfinților pe care i-a tradus mărturisitorul și teologul nostru, cât și notele explicative ale traducerilor, toate ne arată că teologia fără Dumnezeu este săracă. Cultura fără spiritualitate nu are identitate. Omul nu se mântuiește prin cunoaștere strict rațională, ci prin cunoașterea lui Dumnezeu.

Părintele Dumitru Stăniloae nu a tradus doar „Filocalia”, ci și alte lucrări, cuprinse în alte colecții, precum „Tratat despre Întruparea Cuvântului” a Sfântului Atanasie cel Mare, „Ambigua” Sfântului Maxim Mărturisitorul, Opera Sfântului Dionisie Areopagitul și multe altele. Efortul pe care l-a depus în ogorul culturii și spiritualității este greu de comparat. Toate paginile pe care ni le-a lăsat sunt adevărate trepte care deschid accesul cititorilor către contemplare și rugăciune, către o stare de meditație autentică, în care persoana se deschide către o Persoană vie, supremă, puternică, a Cărei putere coboară spre cel care o caută, pe măsura credinței și capacității lui de înțelegere a lucrării duhovnicești.

Nu mi-am propus în acest articol să fac referiri asupra detaliilor care creionează biografia

Zile speciale

MIERCURI 1 octombrie - Acoperământul Maicii Domnului- ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.
MARTI 14 octombrie - Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași- ora 8.30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.
DUMINICĂ 26 octombrie - Sfântul Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.
SFINȚIREA CATEDRALEI NAȚIONALE - cei care doresc pot participa la acest eveniment. Programul va fi anunțat și în Biserica noastră.
LUNI 27 octombrie - Sfântul Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

părintelui nostru, ci doar să fac referiri asupra unor aspecte care să deschidă cititorilor dorința de a-l cunoaște pe Sfântul Preot Mărturisitor. Nu se poate spune că opera pe care ne-a lăsat-o părintele este rezultatul rațiunii pur umane.

Viața simplă pe care o ducea familia Sfântului Mărturisitor în anii copilăriei sale și până la terminarea studiilor, au marcat profund personalitatea și modul său de a gândi.

Odată cu apariția comunismului în România, spiritualitatea a fost lovită adânc. Nu numai că Religia nu a mai fost obiect de studiu în țara noastră, ci și școlile teologice au fost afectate, iar elevii și studenții sărguincioși erau urmăriți sistematic. Marii gânditori ai perioadei interbelice au suferit în temnițe și lagăre. Construirea Canalului Dunăre-Marea Neagră a fost un proiect prin care inițial s-a căutat exterminarea intelectualilor acuzați de influența politicii de dreapta și de imperialism. Printre intelectualii arestați de comuniști s-a aflat și părintele Stăniloae. Între 1959 - 1963 a fost în detenție în penitenciarul de la Aiud, „una dintre cele mai dure închisori ale sistemului represiv din România”. Locul acesta a născut sfinți. Părintele Stăniloae a trăit în acel loc, experimentând o adevărată trăire mistică. L-a cunoscut pe Dumnezeu în cele mai grele condiții. Fără să fi avut vreo vină, pe nedrept a fost acuzat și arestat în urma unor anchete superficiale și fără dovezi incriminatoare.

La ieșirea din penitenciar, părintele s-a întors în familie. Dumnezeu a rânduit ca el să nu moară acolo, tocmai pentru a continua opera sa teologică, tezaurul Bisericii Ortodoxe și a

școlilor de teologie din țara noastră.

Cei care l-au cunoscut personal au dat mărturie despre felul în care transmitea Sfântul Mărturisitor mesajul Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos. Unul dintre ucenicii lui apropiați, părintele Gheorghe Holbea de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București a arătat în cursurile sale de spiritualitate o serie din calitățile și originalitatea mesajului Părintelui Dumitru Stăniloae. „Cunoașterea lui Dumnezeu în împrejurările concrete alee vieții”, adică atât prin bucurii, cât și prin încercări, omul Îl poate descoperi pe Dumnezeu și se poate convinge de existența Lui. Curajul și optimismul pe care le transmite teologia Părintelui Stăniloae ne arată că Dumnezeu este bun, îndelung răbdător, mereu în stare de deschidere către omul pe care l-a creat din iubire spre desăvârșire.

O altă mărturie o avem de la Costion Nicolescu, care nu de mult s-a mutat la cele veșnice. Domnia sa l-a cunoscut personal pe Părintele Dumitru Stăniloae. În cartea „Părintele nostru Dumitru Stăniloae sau viața ca teologie”, domnul Costion Nicolescu amintește și de faptul că Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae slujea în Biserica Lucaci, unde era adesea invitat de părintele Ilie Georgescu. Într-o discuție pe care am purtat-o cu părintele Georgescu, cu dorința de a descoperi o dovadă vie, ca mărturie a unui om care l-a cunoscut personal, am întrebat cum era Părintele Stăniloae. Discuția am avut-o pe 4 octombrie 2022. Îmi spunea că de multe ori venea la biserică. Când slujea „trăia” Liturghia. Nu făcea nimic superficial sau automatic. Îl întreba: „unde-i pictat Sfântul Ioan Gură de Aur?” Părintele Georgescu arăta pe peretele altarului locul și spunea că vreme de 20 de minute nu se mișca, ci privind la chipul sfântului se ruga. Imaginea aceasta era completată cu felul în care arătau degetele de la mâinile îmbătrânite ale părintelui Stăniloae. Spunea părintele Georgescu, „unele degete erau fără unghii. Comuniștii l-au torturat smulgându-i unghiile de la mână...avea niște boante...săracu’...l-au chinuit. Un sfânt!” Am redat o parte din dialogul pe care l-am purtat cu părintele Georgescu despre înfățișarea Sfântului nostru Mărturisitor, pentru a citi și alții aceste adevăruri, nescrise încă în altă parte.

Sâmbătă 4 octombrie la Mănăstirea Cernica, locul unde s-a retras Sfântul Mărturisitor și Teolog, va avea loc proclamarea solemnă a canonizării lui. Acest eveniment este unic în viața Bisericii Ortodoxe Române, de aceea toți cei care pot participa la eveniment vor avea bucuria de a se ruga în mănăstirea unde s-a dezvoltat curentul isihast în sudul României. Nu întâmplător Părintele a ales acest loc de retragere și rugăciune, unde a și fost înmormântat în octombrie 1993.

Preot Andrei-Mihai ZAIET

Acoperământul Maicii Domnului, semn al milostivei sale ocrotiri

În vremurile grele cele din urmă, când din pricina mulțimii păcatelor se vor înmulți și primejdiile ce vin asupra oamenilor, spre împlinirea cuvântului Sfântului Apostol Pavel: „în primejdii de la răuri, primejdii de la tâlhari, primejdii de la neamul meu, primejdii de la păgâni; primejdii în cetăți, primejdii în pustie, primejdii pe mare, primejdii între frații cei mincinoși” (2 Corinteni 11:26), când se va arăta începutul durerilor „căci neam peste neam se va ridica și împărăție peste împărăție, și va fi foamete și ciumă și cutremur mare pe-alocuri” (Matei 24:7), când vom fi apăsați de năvăliri ale neamurilor străine, de războaie civile și de boli ucigătoare, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ne trimite Acoperământul său ca scut protector, ca să ne păzească și să ne izbăvească din necazuri. Maica Domnului ne-a încredințat de milostiva sa ocrotire în urma minunii care a avut loc în Biserica Vlaherne din Constantinopol, unde se făcea odată priveghere de toată noaptea. În data de 1 octombrie a anului 911, pe la ceasul al patrulea din noapte (după ceasul bizantin), Sfântul Andrei cel Nebun pentru Hristos a văzut-o în biserică pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Părea foarte înaltă și era însoțită de oștile cerești, dar și de o mulțime de sfinți îmbrăcați în veșminte albe, dintre care Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Sfântul Ioan Teologul stând de-a dreapta și de-a stânga ei. Văzând aceasta, Sfântul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Vezi, fiul meu, pe Doamna și Stăpâna lumii?”. „Da, preacinstite părinte, o văd și eu și mă cutremur!” Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a venit în mijlocul bisericii, a îngenucheat și s-a rugat multă vreme, scâldându-și fața dumnezeiască în multe lacrimi, și L-a rugat pe Fiul ei Unul-Născut pentru mântuirea credincioșilor. Iar cele cu umilință graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său Fiu și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: „Împărate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine, și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău; și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește, și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine, și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și flegăduințele și-i izbăvește din toate nevoile și răutățile”. Potrivit tradiției, Maica Domnului, întinzându-și acoperământul, a apărat cetatea Constantinopolului de numeroase năvăliri ale popoarelor migratoare și, drept mulțumire, creștinii obișnuiau să vină la rugăciune în biserica

Acoperământul Maicii Domnului, semn al milostivei sale ocrotiri

Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherne. Pe lângă cinstitul său maphorion (acoperământ), în biserică mai erau așezate și alte sfinte odoare care au aparținut Maicii Domnului: cămașa (veșmântul - a cărei așezare în raclă o sărbătorim în data de 2 iulie) și o parte din brâu, aduse din Țara Sfântă în secolul al V-lea. Acoperământul, acel vâl lung care acoperă capul, umerii și brațele Maicii Domnului, de culoarea roșu-închis, apare în icoane împodobit cu trei stele, simbol al pururea-fecioriei Maicii Domnului: înainte, în timpul și după nașterea Mântuitorului Hristos. În vremurile biblice, femeile – în special cele căsătorite – își acopereau capul cu un voal. Era un simbol al smereniei, dar și al ascultării față de ordinea stabilită de Dumnezeu în creație. Mai cu seamă, vâlul pe care îl poartă Maica Domnului reprezintă nu doar un simplu obiect vestimentar, ci un vâl al smereniei și al curăției, sub umbra căruia ne uplem de nădejde.

Deosebita evlavie față de Născătoarea de Dumnezeu a adunat poporul în biserica din Vlaherne, în noaptea de 1 octombrie, când răspunsul la rugămințile creștinilor nu a întârziat să apară. După ce și-a împlinit rugăciunea, Maica Domnului s-a ridicat, și-a scos de pe cap vâlul și l-a întins cu preacuratele sale mâini ca Acoperământ deasupra poporului care era de față, acoperindu-i pe toți cu harul său. Multă vreme au privit Sfântul Andrei și Epifanie la acoperământul întins, care radia o slavă dumnezeiască și strălucea precum soarele. Fiind oameni cu viață sfântă, Andrei și Epifanie au înțeles prezența Maicii Domnului și permanenta ei ocrotire. Asemenea Sfântului Ioan Teologul, care a văzut un semn mare în cer, „o Femeie înveșmântată cu soarele; și sub picioarele ei, luna; și pe capul său, o cunună din douăsprezece stele” (Apocalipsa 12:1), tot așa o vedeau și fericiiți pe Maica Domnului îmbrăcată în lumina soarelui în biserica din Vlaherne. Când Apărătoarea Doamnă a început să urce spre cer, a început și dumnezeiescul său acoperământ să se strângă puțin câte puțin și să se îndepărteze dinaintea vederii. Iar această vedenie s-a făcut spre a descoperi harul pe Maica Domnului îl trimite credincioșilor. Preasfânta noastră Apărătoare se grăbește să ne ajute în cele mai grele încercări și ne păzește de strălucirea înșelătoare a deșertăciunii lumești, de glasurile mândriei vieții și ale slavei deșarte, de atacurile neașteptate ale vrăjmașilor, de furtuna patimilor și de grindina care cade de sus și amenință să ne pedepsească

pentru păcatele noastre. Atunci când primejdiile ne împresoară, îndată, ca un semn mare, se arată Ajutătoarea cea grabnică a neamului creștinesc, acoperindu-ne pe noi. În lumea aceasta suntem sub asediu; săgeți otrăvitoare zboară asupra noastră din toate părțile și, ca să nu fim uciși de ele, ni s-a dat ca adăpost Sfânt Acoperământul Maicii lui Dumnezeu. Acesta este semnul pe care L-a dat Domnul celor ce se tem de El, ca să fugă de la fața arcului; Ca să se izbăvească cei iubiți ai Săi (Psalmul 59, 4-5). Căci o mie de scuturi are Apărătoarea noastră ca să ne păzească, așa cum i-a grăit Duhul Sfânt: „grumazul tău, ca turnul lui David zidit spre întărire: de el atârnă paveze o mie, ca tot atâtea scuturi de viteji” (Cântările Cântărilor 4:4).

Odinioară, David și-a zidit turnul său frumos între Sionul cel ce stă pe muntele înalt și Ierusalimul cel pus mai jos, numindu-l fiică a Sionului. Și stătea turnul lui David ca un grumaz între cap și trup, căci cu înălțimea sa întrecea Ierusalimul și ajungea Sionul. Iar pe turnul acela erau atârnate pavezele și toate armele de război pentru apărarea Ierusalimului. Deci, aseamănă Duhul Sfânt pe Preacurata Fecioară Maria cu turnul lui David; întrucât aceasta, fiind fiica lui David, mijlocește între Hristos, Capul Bisericii, și credincioșii care alcătuiesc trupul Bisericii Lui. Ea stă în văzduh, între cer și pământ, între Dumnezeu și între oameni, ca turnul lui David între Sion și Ierusalimul cel plin de paveze puternice, care sunt rugăciunile Maicii Domnului pentru noi. Împreună cu pavezele, pe turnul lui David, stau sprijinite și săgețile celor puternici, înfățișând rugăciunile sfinților care se roagă împreună cu Maica Domnului. Căci nu singură s-a arătat în biserica din Vlaherne stând în văzduh, ci cu oștile îngerești și cu mulțime de sfinți, care în haine albe și cu cucernicie stăteau împrejurul ei. Fiindcă viața noastră este un război continuu pe pământ, cereasca Împărăteasă, vrând să ne ajute, a ridicat toate puterile cerești împotriva vrăjmașului nostru, i-a chemat pe proroci și apostoli, i-a adunat pe mucenici și fecioare, i-a unit pe sfinții monahi și pe cei drepți și s-a arătat împreună cu ei ca să ne dea ajutor și să ne dăruiască biruință asupra răului. Și nu numai pentru apărarea cetății a fost zidit turnul lui David, ci și spre înfrumusețare, că pe toate zidirile cele înalte ale Ierusalimului le întrece cu înălțimea sa. De aceea, turnul lui David este comparat cu Acoperătoarea noastră, care este pentru noi un tum statornic, dar și podoabă a Bisericii. Prin exemplul și harul ei, Preacurata Fecioară ne înfrumusețează și pe noi, când pe cei păcătoși îi face drepți, și pe cei necurați îi face curați: „Pe magi, îi săvârșește apostoli și pe vameși, evangheliști, iar pe desfrânate mai cinstite decât pe fecioare le face. Așa pe Maria Egipteanca, care a fost desfrănată, a făcut-o acum mai cinstită decât pe multe fecioare și cea care mai înainte era întunecată și necurată, acum ca soarele strălucește în împărăția lui Hristos prin mijlocirea Preacuratei Fecioare Maria, care tuturor celor ce aleargă la dânsa le este acoperământ și înfrumusețare” (Sfântul Anastasie Sinaitul). Ea împodobește tot Ierusalimul duhovnicesc, adică Biserica lui Hristos, care cântă astfel în ziua sărbătorii închinată Acoperământului Maicii Domnului: „O, ce minunată înfrumusețare a tuturor credincioșilor ești, împlinirea prorocilor, slava apostolilor și podoaba mucenicilor, lauda fecioarei și prea minunatul Acoperământ a toată lumea!”.

Denisa BĂRBULESCU